

במדינה

העם

ימי החרדה

החדשים

אי אפשר היה להכיר את מערכת החינוך של ישראל, בשבוע האחרון. מצב המדינה, בעיני דעת הקהל העולמית, השתנה מן ה"קצה אל הקצה. שוב היו המפגינים פרו-ישראליים, שוב היתה אהדתם ודאגתם של כותבי המאמרים הראשיים נתונה לישראל.

"זה מזכיר לי את ימי החרדה שלפני מלחמת ששת הימים", דיווח איש משרד החינוך, שחזר מלונדון ורומא.

הסיבה היתה ברורה: התליות הנפשעות בעיראק, ימי החרדה שבאו בעיקבות תליית התשעה החזו את החרדה שקדמה למלחמה.

יחסים מרחביים

המערך המתמוטט

בין שוללי התליות בלטו רוב המדינות הערביות. כי מעשה האמוק של שליטי בגדאד בא בדיוק ברגע שהמיתקפה המדינית הערבית-סובייטית-צרפתית הגיעה לשיא.

ההכרזה הראשונה של הנשיא ניקסון אף נחשבו בקאהיר כמעודדות ביותר, וגר-אה היה שאומנם יתכנס הפורום המיוחד של ארבע המעצמות, אשר ידון בכפיית הסדר על הצדדים הלוחמים במרחב.

בקאהיר עצמה התכנסו נציגי 47 מדינות — כמה מהם בדרג הגבוה ביותר של ארץ-צמ — כדי להביע את תמיכתם בעולם ה"ערבי. ראשי המשלחות הספיקו להשמיע את נאומיהם המכמה שלהם, ולגנות את ישראל על מגמתיה וכיבושיה. נותר רק לנסח את ההחלטות בישיבות המצומצמות של ועדות הניסוח.

ואז באו התליות בבגדאד.

המזדהים מסתייגים. לפתע חזל ה"עולם לדבר על נוקשותם ואכזריותם של הישראלים, ועל איהצדק שבמישטר הכיבוש הישראלי. מיפלצת השינאה העיוורת של הערבים ציורה בצבעים העזים ביותר ש"ברשות ההסברה הישראלית, שביקשה להתדיין מקנה אחת: עם אנשים כאלה — איך אפשר לדבר על שלום?

דובריו של ניקסון החלו מסתייגים לפתע מהצורך לקבל הכרעה דחופה וחד-משמעית. באי ועידת הסולידאריות נחלקו גם הם לשני מחנות. משלחות רבות — בעיקר מהמערב — שהיו מוכנות קודם לכן לקבל האירגונים הסלסטיניים, החלו מסתייגות מהם.

אולטימטום מקאהיר. מול המערך המתמוטט, נאלץ עבדאל-נאצר להיכנס לפעולה. הוא הורה לנציגיו לתקוף את המעשה בבגדאד, והוא עצמו השמיע קריאה למען הסדר כהיר צמ ישראלי. הוא גשע מתון ופייסני במיוחד, התאמץ להעלות שוב את עגלת המרחב לפסים של הסדר מדיני. "אחרת", הוהיר, "אצטרך להציע לעמי דרך פעולה אחרת."

הארכה שהוא קבע: ארבעה חודשים בל"בד, ואז, רמז, לא יוכל אפילו הוא לעמוד בפני תביעת הקיצוניים. המתנגדים לכל הסדר מדיני עם ישראל.

בירושלים לא הבהיל אולטימטום זה את ראשי המדיניות. השאלה היתה רק: איזה רושם יעשה בחשיגנטון, המחזיקה בידיה את ההכרעה?

מה קורה

בלבנון?

"מה יהשוב השער העליון" על ממשלתנו החדשה? רק שהסולטן לא יתרגז וישלח את שכיריו להעניש אותנו!"

זה מה שעורך לה מונד לענייני המרחב, אריק רולו, שמע בשבוע שעבר במערכת אחד היומונים הגדולים בלבנון, העיתונאים הלבנוניים שאלו את עצמם, ספק בהומור, מה עלולה להיות נגובת ממשלת-ישראל על הרכב ממשלתו החדשה של רשיד כראמה. כי, לדברי רולו, משווים לבנונים רבים את ישראל לקיסרות העות'מנית ב"שיא שליטתה על העולם הערבי; ואת משה דיין לסולטן.

מאחורי השואות אלה, ניצב פחדם ה"עמוק של תושבי לבנון מפני עוצמתה ה"

* כינוי לממשלה העות'מנית, שבא לה משער הכיבוש הגבוה, בכניסה לבניין ה"ממשלה באיסטנבול.

ישראליים פוזרו הפגנת תלמידות. הוא בא לבקרה בבית-החולים. לפתע פרצה תיגרה בין כמה מבני המקום לבין חיילים. חברו (מימין) ושומר מקומי גוררים אותו מהמקום, אחרי שספג מהלומות.

הכינוי השלישי ברשימתו של אבו אל-פחם היה זה של "פאטום" — והוא הוביל את אנשי הביטחון לביחה של פאטמה עפא-נה, מורה בת 24 משכונת אל-זיתון בעזה. "נכון", השיבה פאטמה, "חילקתי כספים. אבל זאת היתה צדקה. וצדקה יש לתת בסי"תר". הצרה היתה רק, שנימצאו אצלה דו"חות על מארבים וסירי צבא.

תושבי עזה התרגלו לכחזה של גברים המובלים תחת מישמר לבית האבן הק"טן, ברחוב הראשי של העיר, אשר עליו מתנוסס שלט עברי-ערבי "בית המשפט הצבאי — עזה". אבל זו היתה הפעם ה"ראשונה שהובאו לשם נערות. לכן היתה ההתרגשות בעיר גדולה.

במיוחד סערו תלמידות בתי-הספר. כאשר הופצה השמועה, ביום הראשון של השבוע, כי נהלה נהרגה עלידי היהודים, בעת עינוי יים בבית הכלא, יצאו התלמידות להפגין. ואילו נהלה עצמה ישבה אותה שעה בין שתי שוטרות צבאיות, באולם הקטן והעלוב של בית-המשפט — והמשיכה לחייך.

הגבר המחנות מכאבים, באמצע התמונה, הוא אחיה של תלמידה ב"תיספר תיכון בעזה. אחותו נפצעה יום קודם לכן, כאשר חיילים

תמונה של יומיום בעזה: תלמידות בית-הספר התיכון עוזבות את חצר בית-הספר, בדרכן הביתה. ילדים עומדים מומל, למנוע הפגנות. הסבירה המנהלת: "הבנות נרגשות בגלל המשפט."

בנות במחנות

רק לדבר אחד התייחסה ברצינות: הידיעה שפורטמה בידעות אחרונות — ושתיכנה תורגם לה — כאילו שכבה במיטה אחת בין שני שוטרים, כאשר נעצרה. והלא שני השוטרים — דודה ובן-דודה — נעצרו יים לפניה, והודות לתפיסתם נתפסה גם היא. פרקליטה מיהה על הפגיעה בכבודה, והשרי פט ניסה להרגיעו: "זה התפרסם רק בעב"רית, לא בערבית..."

אל שימשו גם כסוכני מודיעין ברשת של רביסרן אל-חטיב. דווקא דודה של נהלה התגלה כדברן מופלג: הוא גילה כי הכינוי "חיכמת" והמספר 1015 מתייחסים לאחייניתו. הוא גם עזר לתוקריו לפענח את ה"כינוי "עזת" והמספר הסידורי 132 שלצידו. כך הגיעו לחברה השנייה של החולייה ה"שית: פאטמה מורתגיא, 17, בת למשפחה ענייה, ארוסה לצעיר הנמצא בכוחית.

אורח שבא להן בביתו של חאפיד אל-אביד הוקן שלא היה אורח רגיל. חסן אל-חטיב שירת כרביסרן בצבא השיחור ל"שוקיירי, והוא ירד למחנת מייד אחרי "בוש הרצועה בידי צה"ל. בעזרת אנשי-ישת שאררן, הצליח לבצע מספר פעולות בלה, לפני שעבר את התעלה למצרים.

אך חשוב יותר מפעולות החבלה היה וס הבנות לשורות האירגון. הפעילה ה"אשונה שהוא גייס היתה נהלה, בתו ה"מינירסיתית בת 19 של אל-ביד הוקן. וא השביע אותה אימונים לאירגון השיחור, וה"עניק לה את הכינוי המחתרתי "חוכ"ת" והמספר הסידורי 1015. לפני שנפרד נצו הפקיד בידיה 250 ל"י, אותן היה ליה לשלם לשלושה שוטרים מקימיים.

למיתון ששניים מהשוטרים היו קרוביה לנהלה — דוד ובן-דוד — נראה ה"ידור בטוח למדי. הנערה הממושקפת נבקשה לאסוף בעצמה אינפורמציה על נ"עות צבא, מארבים ומשתייפיעודה, לרכו ייעות דומות מפי שלושת השוטרים — את כל זה להעביר לכתובת שנמסרה לה. מה שהרביסרן לא אמר לה הוא, כי אחרי והוא עצמו עזב את הרצועה נשאר במקום פקד אחר של האירגון: צעיר עזתי בשם ב"דאל-קאדר אבו אל-פחם.

שלוש בדרך לכלא

נהלה אל-ביד, פטמה מורתגיא ופטמה עפאנה, מצא אותן אשמות בשייכות לאירגון השיחור הפלסטיני, ודן אותן לשנתיים-שלוש של מאסר. הן צולמו לפני עלותן למכונת האסירים, כשמסביבן מתקהלים קרוביהן וסקרנים.

סוכנות

1015

לפני שבועות אחדים נעצר אבו אל-פחם בידי אנשי הביטחון. הם מצאו עלו רשימה כתובה בכתב-סותרים: כינויים, יספרים וסכומי כסף.

חקירה קצרה הובילה את אנשי הביטחון ל החולייה השנייה: אותם שלושה שוטרים, בצד הפקידים כשוטרי-עזר במשטרת ישר-